

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci žalobce: **I. H.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem x, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů, 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-3929-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-3929-3/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2013, č. j. OAM-37044-23/DP-2012, **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 16.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 5. 2. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 4. 9. 2013, č. j. OAM-37044-23/DP-2012, a toto rozhodnutí potvrdila. Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (viz bod 1 čl. II zákona č. 101/2014 Sb.); (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a pobyt neprodloužilo, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

Žalobce namítá, že žalovaná v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dostatečně nezjistila skutkový stav.

Žalobce uvádí, že není pravda, že by byl jako jednatel a společník ve společnosti R. s. r. o. (dále jen „společnost“) zapsán pouze formálně; naopak ve společnosti fakticky působí. Na tom, že je žalobce – vedle pozice jednatele a společníka – se společností také v zaměstnaneckém poměru, není nic nezákonného. Žádná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky tak není dána.

Dále žalobce namítá, že si žalovaná v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu neopatřila podklady pro své rozhodnutí, neboť v napadeném rozhodnutí nezohlednila skutečnost, že má žalobce od 17. 6. 2013 živnostenské oprávnění platné do 7. 8. 2016, na jehož základě v České republice podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, což dokládá výpisem z živnostenského rejstříku a daňovými přiznáními za rok 2013 a 2014. Žalobce tedy účel pobytu na území České republiky – podnikání plní, neboť z hlediska zákonných kritérií není rozhodné, zda žadatel podniká formou účasti v právnické osobě nebo formou živnostenského podnikání. Žalobce přitom na získání živnostenského oprávnění žalovanou sám upozornil a požádal o překlasifikování žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z účasti v právnické osobě na živnostenské podnikání.

Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť je v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaná dále neposoudila, zda nebude napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, jak jí to ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců. V žalobcově vlasti je dlouhodobě špatná situace v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem. Žalobce v České republice nepřetržitě a legálně pobývá již od roku 2010 a vytvořil si zde stabilní sociální, kulturní i pracovní zázemí, přičemž právě v oblasti podnikání dosahuje dobrých hospodářských výsledků a z příjmů odvádí České republice daně a jiné povinné platby.

Konečně žalobce podotýká, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo až po zhruba dvou a půl letech od podání odvolání, což je zcela nepřiměřené.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatuje, že žalobní body jsou zčásti shodné s odvolacími námitkami, které vypořádala v napadeném rozhodnutí, a proto se na něj toliko odkazuje. Jde-li o námitky nové, měl je žalobce vznést již v odvolání, což však neučinil. Žalovaná trvá na svém závěru vysloveném v napadeném rozhodnutí, tedy že zamítnutí žalobcovy žádosti bylo oprávněné, neboť v době předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel, jímž bylo podnikání – účast v právnické osobě. Co se týká námítky, že vydání napadeného rozhodnutí trvalo nepřiměřenou dobu, žalobce mohl podat návrh na opatření proti nečinnosti, což neučinil. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účasti v právnické osobě) získal v červenci 2008. První žádost o prodloužení tohoto povolení podal 17. 6. 2010, přičemž pobyt mu byl prodloužen na dobu od 12. 7. 2010 do 11. 7. 2012. Druhou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podal dne 25. 6. 2012. Součástí správního spisu je výpis z obchodního rejstříku společnosti pořízený dne 6. 2. 2012, z něhož je patrné, že společnost má celkem 12 jednatelů, kteří jsou současně společníky, přičemž jedním z nich je žalobce. V průběhu řízení byl žalobce dne 21. 4. 2013 vyzván k odstranění vad žádosti, konkrétně byl vyzván k předložení dokladu prokazujícího příjem cizince s tím, že se předpokládá, že žalobce jako statutární orgán společnosti má z výkonu této funkce nějaké příjmy, a proto je třeba předložit potvrzení společnosti o těchto příjmech spolu s dokladem, ze kterého nárok na takovou odměnu bude vyplývat (tj. zpravidla smlouva o výkonu funkce podle § 66 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, zápis z valné hromady společnosti či vnitřní předpis společnosti). Takové doklady žalobce nepředložil. Jako doklad o zajištění

příjmů doložil pracovní smlouvu ze dne 2. 1. 2012 uzavřenou mezi společností (zaměstnavatel) a žalobcem (zaměstnanec). Pracovní poměr je sjednán na dobu neurčitou, druh práce: zedník. K tomu žalobce předložil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 7. 10. 2011 prodlužující povolení k zaměstnání pro společnost od 1. 11. 2011 do 31. 10. 2012, druh práce zedník, a rozhodnutí téhož úřadu ze dne 28. 3. 2013 povolující zaměstnání žalobce do 27. 9. 2013, „*který bude plnit úkoly vyplývající z předmětu činnosti uvedené obchodní činnosti zajišťované společníkem pro společnost*“, druh práce: dělníci v oblasti výstavby budov. Dále žalobce předložil potvrzení o průměrném měsíčním příjmu ze společnosti ze dne 4. 7. 2012, z něhož plyne, že jde o příjem ze zaměstnaneckého poměru dle uvedené smlouvy. Ve správním spise je založen také protokol o výsledku žalobce ze dne 28. 6. 2013; při výsledku byl žalobce dotazován zejména na okolnosti pobytu na území České republiky a na jeho činnost vykonávanou ve společnosti. Uvedl přibližnou adresu sídla společnosti (pozn. soudu: sídlo společnosti je v ulici N. V., přičemž žalobce uvedl „V“ resp. „V.“) a předmět podnikání. Dále uvedl, že je jejím jednatelem a společníkem, za společnost je však oprávněn jednat pouze jeden z jednatelů, a to I. M. On se na činnosti společnosti podílí tak, že provádí vedení a kontrolu pracovníků přímo na stavbách, kontroluje též plány staveb s tím, že i sám na stavbách přímo pracuje. V sídle společnosti se žalobce prakticky nezdržuje, neboť většinou pracuje na stavbě nebo ve Z. připravuje nářadí apod. Žalobce má se společností uzavřenou smlouvu o výkonu funkce jednatele, o níž uvedl, že ji může doložit (taková smlouva však součástí správního spisu není). Měsíčně pobírá výplatu v hotovosti podle pracovní smlouvy (průměrně 10 000 – 12 000 Kč). Pokud je společnost v zisku, tak ten se rozdělí na konci roku (jde asi o 40 000 Kč). Dne 17. 3. 2014, tj. až po vydání rozhodnutí ministerstva (vydáno 4. 9. 2013), žalobce předložil živnostenské oprávnění a požádal o „překlasifikaci“ na povolení pro osobu samostatně výdělečně činnou.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalované (ta se omluvila a netrvala na odročení jednání) žalobce setrval na svém stanovisku i na své žalobní argumentaci.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované.

První žalobní námitkou žalobce brojí proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu a ohrazuje se proti závěru, že jeho účast ve společnosti je účelová. Naopak tvrdí, že ve společnosti působí jako jednatel a společník. Žalovaná své závěry odůvodnila tak, že žalobce nesdělil skutečnosti, ani neoznačil důkazy, z nichž by vyplývalo, že z pozice jednatele obchodní společnosti činil právní úkony jménem této společnosti, byl účasten obchodních jednání, vyjednával obchodní transakce, zajišťoval řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vedl seznam společníků či jakoukoliv jinou formou naplňoval předmět činnosti v právnické osobě a plnil povinnosti jednatele obchodní firmy. Činnost spočívající ve vedení a kontrole pracovníků na stavbách, přípravě nářadí a vlastní práci žalovaná za výkon jednatelské činnosti nepovažuje.

Soud primárně zjistil, že se žalovaná se vůbec nezabývala postavením žalobce v pozici společníka, tj. otázkou zda plnil účel pobytu, kterým je účast v právnické osobě, pokud vykonával povinnosti plynoucí z postavení společníka. Mezi ty patří například účast na valné hromadě, pobírání podílu na zisku společnosti, atd.). Žalobce tvrdil, že každoročně pobírá podíl na zisku. Na jiné okolnosti vztahující se k jeho postavení společníka (týkající se například bližších okolností splacení vkladu, účasti na valných hromadách, atd.) však žalobce

dotazován nebyl a žalovaná se tímto aspektem účasti žalobce ve společnosti vůbec nezabývala. V této části je proto rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud se dále zabýval závěrem žalované, že postavení žalobce v pozici jednatele společnosti, bylo účelové. Soud se v této souvislosti předně domnívá, že není na místě jednotlivé pozice (společníka, jednatele) pro účely zákona o pobytu cizinců striktně odlišovat. Pro posouzení, zda žalobce v předchozím období plnil účel pobytu (podnikání prostřednictvím účasti v právnické osobě), je totiž rozhodující, zda žalobce reálně ve prospěch společnosti vyvíjel soustavnou činnost zajišťující její podnikání. Byť lze mít za prokázané, že žalobce nevedl obchodní jednání a neplnil další povinnosti jednatele, které vyjmenovává žalovaná, nelze podle názoru soudu na základě zjištěného skutkového stavu zcela vyloučit, že se žalobce na chodu společnosti organizačně podílel, když mj. zmiňoval vedení a kontrolu pracovníků na stavbách, kontrolu plánů staveb samotných a přípravu náradí. Provádění těchto činností žalovaná nezpochybňovala.

V dané věci nelze také pominout řízení, která předcházela. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě žalobce podal dne 21. 5. 2008 a na jejím základě byl žalobci povolen pobyt od 12. 7. 2008 do 11. 7. 2010. Podkladem pro vydání rozhodnutí byl mj. výpis z obchodního rejstříku, podle něhož společnost již tehdy měla 12 společníků (jedním z nich byl žalobce). Jednatele měla pouze jednoho a nebyl jím žalobce. Dalším podkladem bylo povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce hl. m. Prahy dne 7. 5. 2008, které profesi vymezuje tak, že jde o pomocného dělníka hlavní stavební výroby, a druh práce vymezuje tak, že jde o plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti společnosti zajišťované společníkem obchodní společnosti pro danou obchodní společnost. K žádosti o prodloužení doby platnosti povolení podané dne 17. 6. 2010 žalobce rovněž předložil výpis z obchodního rejstříku, přičemž již v té době měla společnost 12 jednatelů (v postavení jednatele byl žalobce od 23. 3. 2010) a 12 společníků. Žádosti bylo bez dalšího vyhověno a doba platnosti povolení byla prodloužena od 12. 7. 2010 do 11. 7. 2012. Z uvedených skutečností je zřejmé, že v dřívějších řízeních správní orgány přesnou právní kvalifikaci vnitřního právního vztahu mezi žalobcem a společností hlouběji nezkoumaly. Tím daly žalobci najevo, že jeho role (z části organizační a zčásti dělnická), tak jak ji ve společnosti vykonává, je s uděleným povolením k pobytu kompatibilní. Tohoto přesvědčení pak žalobce mohl snadno nabýt také z obsahu vydávaných povolení k zaměstnání. Jak povolení vydané v roce 2008 (zminěné shora), tak povolení vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu dne 28. 3. 2013 dělnickou činnost stavební povahy (jako činnost vyplývající z předmětu činnosti společnosti) zahrnují mezi úkoly zajišťované jejími společníky. Aniž by pak došlo na straně žalobce k jakékoli změně, dospěly správní orgány při posuzování druhé žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu k názoru opačnému. Jejich přístup se však soudu jeví být ve světle uvedených skutečností (tj. za situace, kdy žalobce vykonával ve společnosti činnost na její účet, a tedy jeho působení ve společnosti nebylo pouze formální a účelové) jako formalistický.

Pro úplnost soud poznamenává, že skutečnost, že žalobce působil také jako zaměstnanec společnosti je z pohledu posuzování plnění účelu pobytu nepodstatná. Není totiž vyloučeno, aby vedle sebe existoval obchodněprávní vztah člena statutárního orgánu a jiný vztah pracovněprávní.

Správní orgány se tedy v dané věci na jedné straně vůbec nezabývaly postavením žalobce jakožto společníka a na straně druhé, pokud posuzovaly postavení žalobce jako

jednatele, postavily svůj závěr o tom, že žalobce neplnil účel pobytu, na velmi úzkém pojetí jednatelství. Tyto dva hraniční postoje nejsou slučitelné. Jde-li v dané věci o posouzení otázky, zda žalobce plnil účel pobytu, kterým je účast v právnické osobě, je třeba zjištěné skutečnosti hodnotit v celkovém kontextu a zabývat se otázkou, zda žalobce vykonával činnost ve společnosti na její účet a zda jeho působení ve společnosti nebylo pouze formální a účelové. Není věcí zákona o pobytu cizinců, aby výsledek řízení byl závislý na přesné právní kvalifikaci vnitřního právního vztahu mezi žalobcem a společností při výkonu jeho činnosti, a to tím spíše, že přesná kvalifikace není v mnoha případech ani možná. Soud má na rozdíl od správních orgánů za to, že v celkovém kontextu zjištěných skutečností nelze mít za to, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu.

Co se týče žalobní námitky, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila, že žalobci vzniklo dne 17. 6. 2013 živnostenské oprávnění, vyplývá ze správního spisu, že se tak sice stalo ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí (4. 9. 2013), avšak žalobce na tuto skutečnost ministerstvo upozornil až podáním dne 17. 3. 2014. Jde tak o novou skutečnost, k níž měla žalovaná povinnost přihlédnout pouze v případě, že ji účastník nemohl uplatnit dříve (§ 82 odst. 4 správního řádu; jde-li o aplikaci tohoto ustanovení na řízení podle zákona o pobytu cizinců, srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2016, č. j. 10 A 104/2016 – 21). Z uvedených dat je zjevné, že to žalobce mohl učinit ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno až tři měsíce poté, co žalobce získal živnostenské oprávnění. V tomto ohledu nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaná „nevyvinula dostatečnou snahu o důkladné zmapování činnosti žalobce“. Žalovaná totiž žádnou takovou povinnost neměla, stejně jako ji nemělo ani ministerstvo. Povinností žalované bylo rozhodnout o žalobcově žádosti na základě toho, co k žádosti přiložil a co v průběhu řízení vyšlo najevo, a to do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy bylo řízení koncentrováno. Žalovaná proto nepochybila, jestliže k pozdě uplatněné skutečnosti, že si žalobce opatřil živnostenské oprávnění a požádal o změnu žádosti, nepřihlédla; lze jí vytknout toliko to, že v napadeném rozhodnutí neodůvodnila, proč tak neučinila. To však nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Pokud jde o námitku, že se žalovaná nezabývala tím, zda nebude napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců), konstatuje soud, že se touto otázkou zabývalo ministerstvo, a to na straně 4 prvostupňového rozhodnutí a stejně tak žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí. V obou se obdobně uvádí, že v České republice nežijí žádní žalobcovi rodinní příslušníci a nebyly zjištěny majetkové ani společensko-kulturní vazby, které by žalobci bránily v návratu do jeho vlasti. Tyto skutečnosti mají oporu ve správním spise: sám žalobce do protokolu ze dne 28. 6. 2013 uvedl, že má na Ukrajině manželku a děti a několikrát do roka za nimi jezdí i na několik měsíců. Dále uvedl, že česky umí jen málo, většinou pracuje s krajany; s českými firmami nebo spolupracovníky jedná jen občas. Žádné další vazby ani závazky v České republice žalobce ani na přímý dotaz neuvedl. Soud uzavírá, že žalovaná se touto otázkou zabývala, její závěry jsou dostatečně přesvědčivé a mají oporu ve správním spise. Až v žalobě žalobce jako další důvod uvedl probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině, soud však konstatuje, že není zřejmé, jaký vliv by na posouzení žalobcovy žádosti měla tato skutečnost mít, a to zejména ve světle toho, že žalobcova rodina žije ve V. A. (V. V.) v R. rajónu v Zakarpatské oblasti, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Námitka je tedy nedůvodná.

Co se týče žalobní námitky, že žalovaná porušila § 2 odst. 4 správního řádu, neboť rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem, konstatuje soud, že tato námitka je velmi obecná a chybí jakákoli její konkretizace. Proto není řádným žalobním bodem a soud se jí nezabýval.

Jde-li o žalobní námitku, že odvolací řízení v dané věci trvalo nepřiměřeně dlouho (žalobce podal odvolání dne 8. 10. 2013, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 1. 2016), dává soud žalobci za pravdu, že dva a půl roku trvajících odvolací řízení je svou délkou skutečně nestandardní. Tato vada řízení [spočívající v tom, že žalovaná rozhodnutí nevydala v zákonné lhůtě 60 dnů dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců], však nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, jestliže žalobci v průběhu odvolacího řízení jeho délka zjevně nepřekážela, neboť se proti nečinnosti žalované nebránil způsoby, jež správní řád, resp. soudní řád správní nabízí: nepodal nadřízenému orgánu žalované žádost o opatření proti nečinnosti ani se proti nečinnosti nebránil ve správním soudnictví. Tato námitka je proto nedůvodná.

Soud z výše uvedených důvodů zrušil jak napadené rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tak rozhodnutí ministerstva (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), neboť na základě skutečností, které vyplynuly se správních spisů, dospěl k závěru, že nelze mít za to, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, tedy že by existovala tzv. jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Tyto náklady soud vyčíslil na 16.342 Kč, přičemž tato částka zahrnuje náhradu za zaplacené soudní poplatky ve výši 4000 Kč a odměnu za tři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba) a účast u jednání soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2142 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, jejímž plátcem je zástupce žalobkyně. Vyčíslenou částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.